

Производството по делото е образувано по частна тъжба на В. С. В. срещу К. И. Д. за това, че на 18.02.2023г. в предаването „Тази събота“ по националния телевизионен канал „Би Ти Ви“, в частта му с водещ Д. Л., да е казал нещо унижително за честта и достойнството на частния тъжител В. С. В., публично, като е употребил думите и изразите: „мижигурки“, „човечец“ и „не е читав човек“ - престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК

В съдебно заседание повереникът на частния тъжител адв. Г. твърди, че безспорно по делото е било установено казаното от подсъдимия, както и към кого е било насочено, като изявлението му е имало за цел да унизи честта и достойнството на тъжителя В.. Излагат се доводи, че „мижигурка“ е човек без достойнство, „човечец“ се определя като жалък и нищожен човек, които са били изречени в национален ефир и са били непосредствено възприети, както от тъжителя, така и от голяма част от разпитаните свидетели. Сочи се, че тези изводи са повлияли на репутацията на тъжителя В. и са станали повод за обсъждане в Народния театър, където подсъдимия не е бил служител и изобщо няма данни да се е срещал с тъжителя. Повереникът твърди, че по делото се излагат доводи, че Д. е изказал личното си мнение, но правото на лична чест и достойнство на дадено лице не могат да се противопоставят на свободата на словото, като правото на изразяване на мнение не е безгранично. Според адв. Г. основата на този конфликт е бил спорът между други лица, доколкото Д. и В. не са били близки и не са се срещали, което се установява от свидетелските показания. Излага се, че Д. е действал с пряк умисъл, съзнавал е, че казаните от него думи са унижителни и могат да бъдат възприети като такива. Иска се признаването на подсъдимия за виновен. По отношение на предявения граждански иск се иска неговото уважаване. Твърди се, че е установено, че В. лично е гледал предаването, след което здравословното му състояние се е влошило, бил е диагностициран с високо кръвно налягане, изписана му е била терапия, бил е притеснен, децата му са чули интервюто в ефир. По отношение на показанията на св. М., К. и Щ. се посочва, че те не способстват за изясняване на обективната истина по делото, доколкото са заявили, че нямат близки отношения със страните и не са гледали интервюто. Иска се уважаването на гражданския иск, ведно със законната лихва. Претендират се и направените разноски в производството, като се представя списък на разноските.

Вторият повереник на тъжителя, адв. Вълчанова, заявява, че няма какво да добави към становището на колежката си.

Защитата на подсъдимия в лицето на адв. М. излага, че интервюто на К. Д. е било насочено преди всичко към неговия спектакъл и продължава около

30 мин., като някъде около средата водещата му задава въпрос какво мисли за конфликта в театъра, на което Д. отговаря, че това е негово лично мнение, като заявява, че в изкуството няма място за „мижигурки“, което е едно съждение, едно размишление, което не е насочено към конкретен човек и съответно не е обидно. Според защитника след това Д. говори за постиженията на А. М. и подчертава „какво е да умееш да правиш това“, след което казва „докато този „човечец“, който в момента е директор на Народния театър очевидно нищо не е направил, като с този израз подсъдимият е проявил творчески подход за да сравни колко известен е Морфов, а В. не толкова и че не е от калибъра на М..

След това адв. М. излага, че „човечец“ се използва в българската литература в положителен смисъл, като „малък“ и „обикновен“, като се прави сравнение с героя на Й. Й. С., който е определен като „човечец“, но въпреки това е един от най-положителните и светли герои. Сочи се, че и И.В. използва „човечец“ в положителен смисъл, описвайки героя си Б.Ц. Според защитата „човечец“ не е обида.

По отношение на следващия инкриминиран израз, се сочи, че Д. разказва за някогашна разправа с Ч.Т. В., споделя личното си мнение относно претърпяна лична история, която дори не разказва на зрителите. Посочва се, че от свидетелските показания на св. К. се установява, че Ч.Т. В. е отказал да постави постановка на Д. в театъра в гр. П. докато бил негов директор и изразил личното си мнение пред колегите си, че постановките на Д. са „чалга“, като в случая се касае за едни задочен конфликт, доколкото Д. не е присъствал на това изказване. Според адв. М. именно от това се е засегнал подсъдимия и е изразил личното си мнение, че В. „не е читав човек“. Отново се акцентира на конфликта между Ал. М. и директора В., като са били предприети дисциплинарни мерки срещу М., което е довело до обединение на артистичната гилдия в подкрепа на М. в края на 2022г. и началото на 2023г., като е имало протести срещу В. пред Н. т.. Тук се посочват и показанията на св. М., според които той е бил подготвил заповедта за уволнение на В., но последния се е оказал в продължителен болничен и не се е стигнало до връчването ѝ. Доколкото конфликтът е станал значим и обществен, то подсъдимият е изказал мнение за случващото се. Сочи се, че въпреки че Д. не е бил служител на театъра, той е поставял множество пиеси на неговата сцена преди В. да стане негов директор.

Според защитникът Д. не е казал нищо обидно за В., не го е нагрубил, а е изразил своето мнение съгласно чл. 39 от Конституцията на Р. Б.. Адв. М. цитира интервюта на проф. К. и драматурга З. К. относно начина на управление от В. на Н. т. и похватите му. Излага се, че В. е директор на една институция и като такъв следва да търпи критики по отношение на своята работа и по отношение на представянето му пред обществото. Цитира се решение 213/26.01.2021г. по гр.д. 970/20г.на ВКС, в което се казва, че начина на мислене не може да се криминализира. На следващо място се сочи, че от субективна страна Д. е изразил лично мнение.

По отношение на предявения граждански иск, същият се намира за неоснователен и недоказан. Твърди се, че показанията на св. Н. В.а не следва да бъдат кредитирани, тъй като тя е съпруга на тъжителя и показанията ѝ са в негова услуга, както и на св. С., тъй като тя е в трудово-правни отношения с Н. т.. Иска се оправдаването на подсъдимия, както и присъждането на направените разноски.

Вторият защитник на подсъдимия, адв. Станева, излага, че в посоченото интервю има само един абзац който касае В. В., при това случил се след зададен въпрос от водещата към Д., като цялото интервю е било насочено към спектакъла и турнето на гостуващия. По отношение на думата „човечец“ се излага, че това е умалително съществително и не съдържа нищо обидно, като изобщо в интервюто няма обидни и унижаващи думи, нито позорящи и вулгарни. Според защитника Д. е изразил мнението си за конфликта в Н. т. между М. и В., като е заявил, че в театъра стават неща, които са недопустими, но не нарушават административните правила, но нарушават моралните и професионални такива и само заради това е убеден, че този човек, който в момента е директор на Н. т. трябва да бъде сменен, като добавя, че това е личното му мнение, както и че „в изкуството няма място за „мижигурки““. Според защитата тук идва голямото противоречие, че според свидетелите Д. е нарекъл В. „мижигурка“, но такъв израз не е използван спрямо него, а е визирано изкуството, като това, че се е припознал като такъв тъжителя си е негов проблем.

По отношение на думата „човечец“ защитата излага, че същата е използвана за сравнение между постигнатото от М. и тъжителя. Сочи се, че конкретната дума е умалителна на думата „човек“ и изразява лично мнение и впечатление.

Относно израза „читав човек“ адв. Станева излага, че Д. го е използвал във връзка с глупава случка, която е отказал да сподели с хората, като се касае за личната му преценка.

Според адв. С. инкриминираните изрази са разгледани извън контекста на интервюто и представляват единствено лично мнение за В. и приноса му за конфликта в Народния театър, което лично мнение не съставлява информация за факти, а представлява изводи или оценка за тяхното съществуване и винаги има субективен характер. Адв. С. твърди, че съгл. константната практика на ЕС се предвижда широка защита на правото на изразяване на мнение по въпроси от обществено значение, какъвто е и настоящия случай, като следва да се прави разлика между оценъчно и физическо твърдение, като първото се основава на факти, които могат да се доказват, а второто не подлежи на доказване.

Излага се, че липсва както пряк, така и евентуален умисъл за накърняване достойнството на тъжителя у подсъдимия, като се касае за изразено лично мнение, като за обществените личности изразеното критично отношение е приемливо.

По отношение на свидетелските показания се твърди, че показанията на св. С. и В.а не подкрепят данните в тъжбата, св. Д. А. е заявил, че Д. в интервюто е изразил личното си мнение относно конфликта в Народния театър, а св. К. твърди, че Д. подтиквал артистите да разкажат а случващото се в театъра, св. К. е разказала за скандалите в театъра, както и че лично е чула В. да казва, че няма да допусне нито едно представление на Д. и представленията му са „чалга”, а св. Минеков е разказал по какъв скандален начин е бил избран В. за директор на театъра, както и за финансовия му крах.

По отношение на гражданския иск се излага, че същия не е подкрепен с доказателства и не става ясно защо се твърди, че именно това интервю е причина за влошаване на здравословното състояние на тъжителя, като няма обективни данни за влошаване, а са налице само няколко няколко болнични, според защитника свързани с угрозата от уволнение.

Защитникът желае Д. да бъде оправдан, като се отхвърли и предявения граждански иск и се присъдят направените разноси по делото, като прави и възражение за прекомерност относно възнаградението на поверениците на Ч.Т. В..

В реплика адв. Г. заявява, че не оспорва, че Д. е изразил личното си мнение, но това не следва да уязвява и накърнява достойнството на човека спрямо който се изразява. Според повереника не е вярно, че не става ясно срещу кого да насочени думите на Д., като контекста в който използва думата „човечец” по отношение на В. във връзка с това, че нищо не е постигнал, като смисълът е обиден и негативен. Според адв. Г. цялостното отношение на подсъдимия е било насочено към язвяване, а не към изразяване на негативно мнение.

Посочва се, че показанията на св. В.а, съпруга на тъжителя, следва да бъдат кредитирани, доколкото тя е била най-близо до него и е възприела повишеното му кръвно, като следва да се кредитират и медицинските документи по делото. Акцентира се, че между св. М. и Ч.Т. В. има висяща преписка в Комисията по защита от дискриминация, а св. Колева не е заявила, че чула лично В. да определя представленията на Д. като „чалга”.

Вторият повереник на Ч.Т. В., адв. В., също се възползва от правото си на реплика и заяви, че във връзка с изложеното, че по отношение на публичните личности и установения по-висок праг на търпимост на критикуване, то това е вярно, но само доколкото изявлението засяга обществен интерес и не се унижава честта и достойнството на коментираното лице, а в случая използваните от подсъдимия думи не са част от обществен дебат, като Д. е прекрачил правото да изразява мнение по отношение на конфликта между М. и В., който е въпрос на трудово-правни отношения, а не въпрос от обществено значение.

Подсъдимият, редовно уведомен, не присъства в съдебната зала и не дава обяснения.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе

предвид доводите и възраженията на страните, при спазване разпоредбите на чл. 16 и чл.17 от НПК прие за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Подсъдимият К. И. Д. е роден наг. в гр. Р., българин, български гражданин, неосъждан, женен, с висше образование, работещ, ЕГН *****, живущ в гр. С., ул."К. Б." 1.....

На 18.02.2023г., съботен ден, в предаването „Т. с.“ по национален телевизионен канал „Б. Т. В.“, в частта му с водещ Д.Л., гостувал актьорът К. Д..

В 06:08 минута от участието на Д., водещата Л. му зададе следния въпрос:”Какво е мнението ти за този конфликт в Н. т. между директора В. В. и А. М.?”. На така зададения му въпрос, в 07:07 минута, Д. отговорил:”В театъра, в Народния театър, се появили, станаха неща, които аз тука няма да споменавам, щото влизаме много в кухнята, които са недопустими. Сега, тези неща може и да не са, да нарушават правилата, административните правила, но те нарушават моралните и професионалните правила, които са се случили и само заради това аз съм убеден, че този човек, който в момента е директор там, трябва на момента просто да бъде сменен. Това е моето мнение, моето лично мнение и не искам да казвам тежки думи, но бих казал, че в изкуството няма място за мижитурки, както и във всяка една област на живота, но особено в изкуството, защото сцената, изкуството, това е една декларация, това е послание, това е изразяване, това е обръщение към хората. Мисля, че С. и тука няма какво да коментираме дори, през годините е показал какво е да умееш да правиш това, докато той човекец, който в момента е директор, нищо не е показал. Аз даже имах с него преди години една глупава случка, която няма да споделям пред хората и още тогава ми светна лампата, че не е читав човек. Та, по-добре да се маха и да бъде назначен друг директор”.

Така посоченото предаване било гледано директно от частния тъжител В. при излъчването му на 18.02.2023г., като лично възприел казаното от К. Д..

В разпореждането си за насрочване на делото настоящият съдебен състав е квалифицирал описаното в тъжбата срещу К. И. Д. като престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК.

В първото по делото съдебно заседание съдът е приел за съвместно разглеждане предявения граждански иск от тъжителя В. за сумата от 2500лв, заедно със законната лихва, считано от 18.02.2023г. до окончателното плащане на сумата, представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди от престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Възприетата за безспорна фактическа обстановка съдът прие за установена от събраните по делото доказателствени материали – свидетелските показания на свидетелите В.а, С., А., К., К., Щ. и М., както и от

заклучението на изготвената и приета по делото СТЕ, както и от останалите приети по делото доказателства.

От показанията на св. В.а, съпруга на тъжителя, се установява, че тя, съпруга ѝ и децата им, са гледали на 18.02.2023г. излъчването на предаването „Тази събота“ по националния телевизионен канал „Б.Т. В.“, в частта му с водещ Д. Л., в което гостувал К. Д.. Свидетелката възприела, че подсъдимия казал, че мъжа ѝ е „мижатурка“ и не е свършил нищо смислено в живота си, което се отразило тежко на семейството им, децата започнали да питат защо се говори така, а мъжа ѝ се притеснил, започнали да им звънят техни близки. Г-жа В.а предполага, че г-н В. е вдигнал кръвно, тъй като го е заболяла главата. Свидетелката твърди, че не ѝ е известно Д. и съпруга ѝ да се познават и той не е служител на Н. т., а поставял само едно представление там. Г-жа В.а пресъздава известните ѝ факти относно създалия се конфликт между съпруга ѝ и Ал. Морфов, който бил главен режисьор на театъра и че впоследствие бил уволнен. Свидетелката е останала с впечатление, че със служителите г-н В. не е имал проблем, само 3-4 са изразили неудовлетворението си от скандала.

Св. Стефова заявява, че работи в Н. т. като главен секретар от м.10.2022г., като ѝ е известно, че Д. не е служител на театъра и не е имал пряк контакт с подсъдимия. Свидетелката е категорична, че е гледала посоченото в тъжбата интервю, като е възприела думите на Д. като обидни спрямо В., че е бил наречен „мижатурка“ и „човечец“, който няма никакъв опит. Впечатленията ѝ са, че г-н В. бил много огорчен от това интервю, че служители на театъра също са го коментирали. Св. С. излага и известното ѝ по отношение на конфликта между Ал. М. и г-н В..

От показанията на св. Деян Ангелов се установява, че от 2012г. е на щат в Народния театър, както и че К. Д. играе в представлението „Ж. е прекрасен“, като същия не е служител на театъра, а е на хонорар. Свидетелят заявява, че няма никаква представа за отношенията между Д. и В., но е запознат в даденото от Д. интервю пред Д. Л. по „Б. Т. В., където Д. е говорел за спектаклите си и е нарекъл В. „мижатурка“, „дребен човечец“ и че не трябва да работи повече като директор, както и че от там е разбрал, че Д. е имал някаква среща с В. преди, с която няма да занимава публиката. Свидетелят е възприел, че след като Д. е говорил за конфликта между Морфов и В., е изразил личното си отношение към директора на театъра В.. Св. А. е запазил спомен, че е коментирал това интервю както с близките си у дома, така и с колегите си, които не са толерирали такова отношение.

В показанията си св. К. заявява, че познава В. още от времето когато е бил директор на театъра в гр. П., както и че е гледал посоченото в тъжбата интервю, в което подсъдимия е говорел обидни за В. неща, което не може да си обясни, тъй като Д. не е част от трупата на театъра и той нямало как да знае каква е ситуацията там. Свидетелят е възприел, че след това интервю психичното състояние на В. се е влошило, притеснил се е да не напусне, споделил му е, че се притеснява да пусне телевизора.

Св. А. К., в показанията си твърди, че познава подсъдимия още от студентските си години, а тъжителя като директор на театъра в който работни на щат. Свидетелката е категорична, че е гледала интервюто на К. Д. и е чула казаното от него. Св. К. изразява становище за поведението и качествата на г-н В. като директор, че си е позволил да изнесе вътрешноведомствени конфликти в медиите, както и че е бил подкрепян от някои нейни колеги, което се е отразило на заплатите им, а други са застанали срещу уволнението на Ал. М., като г-н Д.. Свидетелката подробно пресъздава известното ѝ около скандала между Ал. М. и В.. Излага твърдения, че множество служители са напуснали театъра под натиска на г-н В.. Св. К. пресъздава разказаното ѝ от колеги от Пловдивския театър, че г-н В. на всеослушание е заявил пред тях преди време, че няма да допусне в Плевенския театър да се играе нито едно представление на Д., тъй като спектаклите му са „чалга”. К. е категорична, че не е присъствала на това изказване, а ѝ е било предадено от колеги. Свидетелката квалифицира отношението на подсъдимия към В. в посоченото интервю като отрицателно.

От показанията на св. Щерев се установява, че същия познава тъжителя още от времето когато е бил директора на театъра в гр. П., а подс. Д. повече от 10 години, тъй като заснема неговите представления, като от м.07.2-22г. до м.07.2023г. е бил назначен в Народния театър като фотограф, като е имал наблюдения върху г-н В. преди и след скандала му с Ал. Морфов и е категоричен, че този скандал не му се е отразил по какъвто и да е начин. Свидетелят твърди, че лично от Д. е разбрал за изказването на В. по отношение на творчеството му, че е „чалга”. Свидетелят заявява, че е гледал интервюто на г-н Д..

В показанията си св. М. заявява, че познава В. в качеството си на министър на културата, какъвто е бил до м.02.2022г., когато е започнал скандала с Ал. М. и В.. Свидетелят твърди, че е имало данни, че В. не управлява добре театъра и го е довел до финансов крах, поради което е изготвил заповед за уволнението му, която е следвало да му бъде връчена от наследника му, но това така и не се е случило.

Показанията на св. В.а, С. А., К., К., Щ. и М., свидетелите които са били поискани от страна на частния тъжител и на подсъдимия, и допуснати от съда, следва да бъдат напълно кредитирани. Всички те пресъздават известните им факти около скандала в Н. т. между Ал. М. и г-н В., както и личните си впечатления от интервюто дадено от К. Д., в частта му, която е относима към частния тъжител, както и по отношение повлияването на В. В. от интервюто, като всеки от тях дава и личната си субективна оценка за качествата на частния тъжител. Показанията на всички тези свидетели са непосредствени, конкретни и взаимодопълващи се.

По делото бе назначена и изготвена експертиза от в.л. Р. М., при която е направена транскрипция на даденото интервю от К. Д. на 18.02.3023г., която беше надлежно приета по делото и която ще се кредитира от съдебния състав

с пълно доверие относно конкретно изреченото от подсъдимия, доколкото същата е изготвена от вещо лице, специалист в конкретната област и разполагащо със специфични знания и което е отговорило добросъвестно на поставената му задача.

Фактическите констатации за съдебното минало на подсъдимия съдът направи въз основа на приобщеното по делото на основание чл. 283 от НПК писмено доказателство – свидетелство за съдимост.

Съдът даде вяра и на останалите писмени доказателства по делото, като прие относимостта им към предмета на доказване и кореспонденцията им с възприетите за достоверни гласни доказателства, вкл. и медицинското досие на Ч.Т. В..

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Настоящият съдебен състав намира, че е сезиран и следва да се произнесе по частната тъжба, депозирана на 24.02.2023г. Това е така, тъй като съгласно чл. 81, ал. 3 от НПК тъжбата се подава в 6 месечен срок от деня, в който пострадалия е узнал за извършеното престъпление.

Въз основата на така изяснената фактическа обстановка съдът намира от правна страна, че подсъдимият К. И. Д. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК, за това, че на 18.02.2023г., в предаването „Т. с.“ по националния телевизионен канал „, в частта му с водещ Д. Л., да е казал нещо унижително за честта и достойнството на частния тъжител В. С. В., публично, като е употребил думите и изразите: „мижигурки“, „човечец“ и „не е читав човек“.

Съставомерността на престъплението "обида", уредено в разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от НК предпоставя казване или извършване от страна на определено наказателноотговорно лице на нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие, т.е. "обидата" в наказателноправен аспект се изразява в умишлено унижаване на чувството за лично достойнство на дадено лице. Обектът охраняван с наказателната норма са обществените отношения свързани и гарантиращи оценката на всеки за собствената му обществена стойност и значимост.

От обективна страна съставът урежда две алтернативно дадени изпълнителни деяния - казване или извършване на нещо. В зависимост от това би могло да се касае за обида, реализирана с думи или такава, чрез действия. В настоящия случай повдигнатото с тъжбата обвинение навежда твърдение за осъществено изпълнително деяние по първата, уредена от закона хипотеза.

При преценката за обидната форма на казаното, съдът отчете не субективното възприятие на засегнатото лице, а установените норми в обществото - единственият обективен критерий, от който следва да се изхожда при преценка на съставомерността на изреченото.

По отношение на изреченото от Д. на 18.02.2023г. в предаването „Тази събота“ по националния телевизионен канал „Б. Т. В.“, в частта му с водещ Д.

Л., а именно: „В театъра, в Народния театър, се появиха, станаха неща, които аз тука няма да споменавам, щото влизаме много в кухнята, които са недопустими. Сега, тези неща може и да не са, да нарушават правилата, административните правила, но те нарушават моралните и професионалните правила, които са се случили и само заради това аз съм убеден, че този човек, който в момента е директор там, трябва на момента просто да бъде сменен. Това е моето мнение, моето лично мнение и не искам да казвам тежки думи, но бих казал, че в изкуството няма място за мижитурки, както и във всяка една област на живота, но особено в изкуството, защото сцената, изкуството, това е една декларация, това е послание, това е изразяване, това е обръщение към хората” се изразява едно принципно становище на подс. Д., че „в изкуството няма място за **мижитурки**, както и във всяка една област на живота, но особено в изкуството”, което вътрешно убеждение и твърдение на подсъдимия по никакъв начин не е отправено към частния тъжител и по никакъв начин не може да бъде отнесено към него и с този израз по никакъв начин не може да бъдат засегнати честта и достойнството на когото и да е, вкл. и на частния тъжител В.. Думата дори е използвана в множествено число, именно защото подсъдимия я е употребил принципно и най-общо за да илюстрира своето виждане, че с изкуство следва да се занимават достойни хора.

По отношение на използваната от подсъдимия дума „човечец“, Д. е казал в интервюто:”Мисля, че С. и тука няма какво да коментираме дори, през годините е показал какво е да умееш да правиш това, докато той **човечец**, който в момента е директор, нищо не е показал”. Думата „човечец“ е умалителна форма на думата „човек” и се използва в българския език като синоним на „малък човек”, „обикновен”, „народен” и сама по себе си също не съдържа нищо унижително за честта и достойнството на тъжителя В.. Използвайки го подс. Д. е изразил личното си мнение относно качествата на сравняваните от него А. М. и В. В. във връзка с конфликта,бвъзникнал в Н. т. между тях и добил обществена популярност. Оценка, дадена от него, в качеството му на доказал се актьор, въз основа на личните му впечатления от качествата на двамата сравнявани и личните им постижения. Именно в горепосочения смисъл е използвана думата „човечец” от подсъдимия, за да подчертае по-малките и обикновени постижения на тъжителя В., според него, спрямо тези на Ал. М..

По отношение на израза „не е читав човек“, използван от подсъдимия в същото интервю:”Аз даже имах с него преди години една глупава случка, която няма да споделям пред хората и още тогава ми светна лампата, че **не е читав човек**. Та, по-добре да се маха и да бъде назначен друг директор”, подс. Д. отново изразява мнението си относно личните качества на тъжителя В.. Д. обяснява в изказването си, че преди години е имал глупава случка с г-н В., която обаче не споделя каква е с публиката, но заявява, че вследствие на нея е разбрал още тогава, че В. не е читав човек. Едва след провеждането на съдебното следствие и разпитите на св. К. и Щ., се установява, че случая за който говори Д. визира изказване на тъжителя пред негови колеги от П. т., че

няма да допусне да се изиграе нито едно представление на Д. на сцената на П. т., тъй като представленията му са „чалга”. Изказване, което той не е възприел лично, но го е засегнало и огорчило и което му е помогнало да стигне до мисловно-оценъчното си заключение, че В. „не е читав човек”. Именно затова това окачествяване на частния тъжител не може да бъде прието за обидно и накърняващо честта и достойнството на частния тъжител. Подсъдимият, както по добавя на човек на изкуството, е използвал едно определение като един посилен речеви инструмент, отново за да онагледя виждането си за професионалните умения на тъжителка, но с това не са уронени неговата чест и достойнство, а единствено е изразена една негативна оценка от подсъдимия. Липсва умишлено унижаване на чувството за лично достойнство на В. В..

По отношение на използваните от подсъдимия думи и изрази „човечец“ и „не е читав човек”, най-общо може да бъде обобщено, че те представляват общи съждения, мнения и умозаклучения, които не съдържат съставомерните признаци на престъплението „обида”. Те не могат да се възприемат като унижителни по своя характер, тъй като не са обективно неприлични, вулгарни или непристойни.

Употребявайки посочените изрази и думи, подсъдимият е изразил личното си мнение, което по своя характер безспорно е негативно за работата на тъжителя като режисьор и директор. Подсъдимият обаче е обективирал негативно оценъчните си съждения спрямо тъжителя, обстоятелство, което е съвместимо с правото на свободно изразяване на гражданите, закрепено в чл. 39 от Конституцията на Р. България и чл. 10, ал. 1 от Конвенцията за защита правата на човека. Всеки извод в обратна насока би довел до необосновано и недопустимо ограничаване на свободата на словото. В чл. 10, ал. 2 от КЗПЧОС са посочени границите на упражняване свободата на изразяване, като се изисква ограниченията му да са предвидени в закона, да преследват легитимни цели и да са необходими в едно демократично общество. В никакъв случай не може да се приеме, че изразяването на мнение и даване на оценка за професионалната кариера на тъжителя представлява злоупотреба с гарантираната свобода на словото. Напротив, законът гарантира правото на свободно изразяване на мнение, стига начинът на изразяване на същото да става с позволени средства, незасягащи честта и достойнството на другото. Отново следва да бъде отбелязан наложенят европейски стандарт относно свободата на словото, като ЕСПЧ е имал възможността многократно да застъпва в своите решения, че свободата на медиите има особено значение за общественния дебат и разпространението на информация.

Не на последно място, в тази връзка, следва да бъде посочено, че в случая се касае за вземане на становище от публично известна фигура – подс. К. Д., по отношение на обществено значим въпрос в актьорската гилдия, доколкото скандала между Ал. М. и г-н В., в качеството му на директор на Н. т. беше широко отразен в телевизионните, печатните и електронните медии и много обществено значими фигури взеха становище по него, бяха съставени множество подписки, в подкрепа на едната и на другата страна, бяха

проведени и протести от различните лагери.

Не може да бъде пренебрегнато и обстоятелството, че по отношение на публичните личности и заемащите обществено значими длъжности, какъвто се явява и Ч. Т. В., в качеството му на директор на Н. т., е установен по-висок праг на търпимост от критикуване, особено когато то е свързано пряко с извършваната от тях работа и доколкото това засяга обществения интерес, като може да бъде определено, че използваните думи и изрази в интервюто от подсъдимия на 18.02.2023г., касаещи Ч.Т. В. са част от обществен дебат, по който Д. е изразил мнение си, като се има предвид конфликта между М. и В. и обществения отзвук от него.

Тук следва да бъде отбелязано, че субективното възприятие на тъжителя, че посочените изрази са обидни, е ирелевантно за съставомерността на деянието. Законодателят обаче не е предвидил възможност престъплението обида да е осъществено чрез внушение, тъй като последното е въпрос на възприятие и оценка от зрителите - едни от тях могат да го възприемат, други не. За да е налице обида е необходимо същата да е изразена по начин, който обективно и ясно да води до засягане самооценката на адресата й. Недопустимо е обидата да почива на субективните възприятия на отделните лица. В тази връзка част от свидетелите, разпитани в хода на съдебното следствие, определиха изказването на Д. като обидно, други не, трети като негово лично мнение.

От субективна страна също не са налице задължителните елементи, които правят деятелността на подсъдимия престъпна по смисъла на чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК, доколкото липсва както пряк, така и евентуален умисъл за накърняване достойнството на тъжителя от подсъдимия, като се касае за изразено лично мнение.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК Ч.Т. В. следва да бъде осъден да заплати по сметка на подсъдимият К. И. Д. направените от него по делото разноски за защитници в размер на в размер на 2650,00лв. /две хиляди шестстотин и петдесет/ лева. До този извод съдът достигна след анализ на представения списък със разноски. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие между подсъдимия и адв. М., видно от който заплатената от него сума по този договор е в размер на 1650лв., платени по банков път, находящ се на л. 125 от съдебното производство и договор за правна защита и съдействие между подсъдимия и адв. Станева, видно от който заплатената от него сума по този договор е в размер на 1000лв., находящ се на л. 112 от съдебното производство, платени в брой, като с оглед на множеството проведени съдебни заседания, броя на разпитаните свидетели и обема на представения доказателствен материал, намира за неоснователни доводите на повереника на частния тъжител адв. Г. за прекомерност на тези възнаграждения.

На основание чл. 190, ал. 2 от НПК Ч.Т. В. следва да бъде осъден да

заплати по сметка на СРС 5 лв. държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Така мотивиран съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: